

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 9. DECEMBER 2018 – 2. SIA
VESTER AABY KIRKE KL. 10.15
FESTGUDSTJENESTE KIRKESKIBET 50 ÅR
Tekster: Es. 11,1-10; Rom. 15,4-7; Luk. 21,25-36
Salmer: 114,117,276,149,80

Jeg hjertets dør vil åbne dig,
O, Jesus, drag dog ind til mig,
Ja, ved din nåde lad det ske,
At jeg din kærlighed må se.

Det er fra tid til anden, når jeg har vist rundt her i Vester Aaby Kirke sket, at jeg har glemt at sige noget om kirkeskibet. Der har måske været mange spørgsmål om andre ting, eller andet, der har taget tiden og koncentrationen.

Men det er helt sikkert, at i de situationer, hvor det er sket, er der altid en af deltagerne i rundvisningen, der så har spurgt til skibet. Hvad det er for et skib og hvor gammelt det er og så videre.

Og det er godt.

Det viser, at kirkeskibe har folks interesse. At de betyder noget for os. Viser os noget. Vi kan godt lide, at der er kirkeskibe i vore kirker.

I dag behøver vi så ikke at spørge, hvor **gammelt** vores kirkeskib er. Og der er heller ingen fare for, at vi glemmer det. For vi holder i dag festgudstjeneste for at fejre, at det i går den 8. december var præcis 50 år siden, kirkeskibet Christian blev

båret herind i Vester Aaby kirke af 4 søspejdere her fra Vester Aaby.

8. december 1968 var en anden tid. Der var krig i Vietnam og der var sovjetiske tropper i Prag. Året 1968 er i det hele taget på mange måder blevet et begreb i sig selv. Et symbol på forandring og frigørelse.

Men også et symbol på en verden i frygt.

En verden, der havde brug for at få kursen stukket ud.

Der er sket meget på de 50 år. Det kan nok ses på os, der kan huske 1968. Men årene kan nu ikke mere ses på skibet. Det har fået den store overhaling og kan tage fat på de næste 50 år. Vel vidende, at der nok skal blive lagt mærke til det, hvis præsten glemmer at nævne det.

Skonnerten Christian, der er model for Vester Aaby kirkes kirkeskib blev bygget nede ved Fjællebroen i 1904. Dem, der har forstand på det siger, at det ikke er den letteste havn at finde ind til og ud fra. Så det har krævet solidt sømandsskab at navigere dette store skib ud i det sydfynske øhav.

Som det har krævet solidt kendskab at bygge det på Hoffmanns værft.

Men det sejlede i danske farvande indtil det – pudsigt nok også i 1968 – blev solgt til England. Repræsenterede tryghed i storm og stille.

Kirkeskibet, der også hedder Christian, blev bygget af skibsbygger H.L. Hansen i Marstal og har ry for at være en meget nøjagtig model bygget af et menneske, der viste, hvad han havde med at gøre. Ligesom det nu er blevet restaureret af en, der ved, hvad han har med at gøre.

”Kirkeskibet stævner mod koret og her har Kristus sat os stævne.” Sådan sagde daværende sognepræst i Vester Aaby og Aastrup, senere biskop Vincent Lind blandt andet ved indvielsen i 1968.

Et møde i rum sø. Midt i de bølger, der udgør vores liv.
Kirke og kirkeskib vender mod øst. Mod der, hvor solen står op.

Det er der, hvor de gamle, da de byggede kirken vidste, at solen står op påskemorgen.

Og der, hvor solen står op er i dag på den 2. adventssøndag også der, vi af dagens evangelietekst får at vide, at der skal ske tegn.

I sol og måne og stjerner.

For selv om det er en festdag i dag her i Vester Aaby kirke, så kommer vi ikke uden om, at 2. søndag i advent også er en domssøndag. At det handler om de sidste tider i dag.

Og det er faktisk slet ikke så dårligt, når det drejer sig om et skib som symbol på vores liv som en rejse på natmørkt hav.

Det er nok ikke kun fordi det var nu, kirkeskibet var klar til ophængning, at pastor Lind valgte netop den 2. søndag i advent som indvielsesdag til et skib. Han var blandt meget andet også en habil sejler.

At havet kan være symbol på livet, og at havet kan være et farefuldt sted at opholde sig er hele grundlaget bag skikken med kirkeskibe. Oprindeligt fandtes kirkeskibe kun i kirker, der havde en speciel tilknytning til søfarten, for eksempel de mange Sankt Nikolaj kirker – i Svendborg, Middelfart og Bogense for nu bare at nævne de fynske, der er opkaldt efter de

søfarendes helgen Sankt Nikolaus, der for resten senere også blev julemand.

Men skikken med kirkeskibe bredte sig langsomt ind på landjorden.

Netop fordi livet ikke kun har udfordringer til søs. Det kan det også have til lands og nu om dage såmænd også i luften.

Så kan der være brug for solidt sømandsskab til hverdagsbrug. Men der kan først og fremmest være brug for et sted at stævne hen for at blive modtaget i sikkerhed.

Kirkeskibet stævner mod koret og der modtages det af Kristus. Der har til alle tider været talt om dommedag. Ser vi på de gamle kalkmalerier rundt omkring i Danmarks kirker vil dommedagsmotivet tit optræde. Ofte som et billede af Kristus med et sværd i den ene hånd og en lilje i den anden. Kristus som den, der skilte fårene fra bukkene.

Der har også til alle tider været ting i verden omkring os, der har virket opskræmmende på mennesker. Vi kunne for en måneds tid siden markere 100-året for afslutningen af 1.verdenskrig, hvor alt, hvad menneskeheden ellers havde frembragt af optimisme og fremskridttro led et grumt nederlag på Europas slagmarker. Der har været sygdomme, der har skræmt befolkninger og udryddet millioner, og nu hører vi dagligt om klimaforandringer. Mennesker frygter for, at livet som vi kender det kan blive forandret. Det gjorde man for tusind år siden, det gjorde man i 1968 og det gør man i dag. I dag mødes kirkeskibet på sin færd mod koret så ordene om, at der skal ske tegn i sol, måne og stjerner.

At folk skal gribes af angst, rådvilde og havets og brændingens brusen, som det hedder videre i søndagens tekst.

Men færdens slutning er ikke her.

Den fortsætter omkranset af ordene:

Og da skal vi se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed.

Og vi skal rette os op. Som et skib retter sig op, når bølgegangen lægger sig.

For vi fejrer i dag ikke et kirkeskib med en afslutning.

Vi fejrer kirkeskibet med en ny begyndelse.

Vi fejrer, at kirkeskibet stævner mod koret.

Ikke mod afgrunden.

Jeg er ikke særlig søkyndig eller for den sags skyld særlig søstærk. Men jeg husker en sejlads netop fra Marstal og så til Lundeborg en pinse i et forfærdeligt blæsevejr. Her lærte jeg en ting, som er vigtig, når man skal stole på et skib: Når skibet hælder mod højre eller mod venstre i høj søgang, så er det ikke fordi det er ved at synke, så er det fordi der ikke er noget vand til at bære det oppe der. Det eneste, man kan gøre lige nu og her er at vente og håbe på, at der kommer en bølge og løfter skibet op igen.

Stole på, at den, der har bygget skibet kan sit kram. Give slip på egne kræfter og tage imod.

Historien er fyldt med beretninger om skibe, der ikke blev løftet op igen, men de allerfleste gjorde. Og pinseturen fra Marstal blev løftet. Ikke kun af bølgen, men af Helligåndens nærvær. Som tryghed og tro.

Som kirkeskibet i dag bliver løftet. Ikke kun af stærke spejdere, der har båret det mod koret, men først og fremmest af menneskesønnen, der kommer med magt og megen herlighed. Der er ikke meget kraft i de tre håndfulde vand, der møder os i dåben. Men de møder os der, hvor sejladsen begynder. Og viser kursen mod koret, hvor vi bliver indbudt til Herrens eget bord. Heller ikke her bugner det, men ordene står fast, også når menneskelivet gynger. Himmel og jord skal forgå, siger Jesus i dag, men mine ord skal aldrig forgå.

For mennesker er 50 år lang tid. Vi kan i dag sende tanker til mange mennesker, der var med til at hænge kirkeskibet op i 1968, men hvis navne nu står ude på kirkegården. Men for Gud er årtusinder som dage. Lær os da at tælle vore dage, så vi kan få visdom i hjertet.

Og lær os at rette os op og løfte vore hoveder, når der sker tegn i sol, måne og stjerner.

For kirkeskibet stævner mod koret, og der mødes det af Kristus.

AMEN